

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.119

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 noiembrie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
504. — Lege privind instituțiile publice de spectacole și concerte	2-5	1.941. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 941/2003 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și utilizare repetată a echipamentelor sub presiune transportabile	9-11
944. — Decret pentru promulgarea Legii privind instituțiile publice de spectacole și concerte	5	1.942. — Hotărâre privind nominalizarea județelor-pilot care vor aplica noul sistem de finanțare și administrare a unităților de învățământ preuniversitar de stat	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 414 din 12 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală	6-8	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.940. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 121/2004 privind aprobarea Programului de acțiuni și lucrări		Hotărârea din 21 septembrie 2004 în cauza Stoicescu împotriva României (Cererea nr. 31551/96)	12-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind instituțiile publice de spectacole și concerte

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează cadrul juridic general al organizării și funcționării instituțiilor publice de spectacole și concerte.

Art. 2. — În sensul prezentei legi:

a) *instituțiile publice de spectacole și concerte* sunt: teatrele, filarmonicile, orchestrele și ansamblurile artistice care prezintă publicului spectacole dramatice, lirice, coregrafice, de divertisment, folclorice, de varietăți, de circ, de păpuși sau marionete, precum și concertele, indiferent de gen, sau orice alt tip de reprezentație în care interpretările și execuțiile artiștilor interpreți ori executanți sunt prezentate direct publicului și sunt finanțate din venituri proprii și din subvenții de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, după caz;

b) *producătorul de spectacole sau concerte* este persoana juridică sau fizică ce își asumă responsabilitatea producerii spectacolului sau a concertului și care, în această calitate, asigură mijloacele materiale și financiare necesare;

c) *ansamblul artistic permanent* este alcătuit din artiști interpreți sau executanți angajați cu contract individual de muncă;

d) *stagiunea* este perioada în care o instituție publică de spectacole sau concerte pregătește și prezintă direct publicului producțiile sale artistice; stagiunea cuprinde, de regulă, 10 luni consecutive din doi ani calendaristici, fiind urmată de o vacanță de două luni; durata și data începerii stagiunii se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al instituției.

Art. 3. — Instituțiile publice de spectacole și concerte au ca obiectiv principal promovarea valorilor cultural-artistice, autohtone și universale, pe plan național și internațional.

CAPITOLUL II

Organizare și funcționare

Art. 4. — (1) Instituțiile publice de spectacole și concerte au personalitate juridică, se organizează și funcționează, potrivit prevederilor prezentei legi, în subordinea autorităților administrației publice centrale sau locale; fiecare instituție își elaborează propriul regulament de organizare și funcționare, aprobat conform normelor legale în vigoare.

(2) Instituțiile publice de spectacole și concerte au deplină autonomie în stabilirea și realizarea repertoriului, a proiectelor, precum și a programelor cultural-artistice.

(3) Instituțiile publice de spectacole și concerte au în administrare bunuri mobile și imobile, au acces la cel puțin o sală de spectacole sau concerte cu dotările tehnice aferente și dispun de mijloace financiare necesare pentru organizarea și desfășurarea activității specifice în condiții care să asigure continuitatea, regularitatea, calitatea și accesibilitatea la spectacolele și concertele prezentate.

Art. 5. — (1) Instituțiile publice de spectacole și concerte pot fi naționale, regionale, județene sau locale.

(2) Încadrarea instituțiilor publice de spectacole și concerte conform prevederilor alin. (1) se face prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Culturii și Cultelor.

Art. 6. — (1) Instituțiile publice de spectacole sunt, după caz:

a) instituții de repertoriu;

b) instituții de proiecte.

(2) Instituțiile de repertoriu sunt cele care au cel puțin un ansamblu artistic permanent, capabil să susțină activitatea unei stagiuni, cu un portofoliu de cel puțin trei spectacole diferite și care realizează, în fiecare stagiune, cel puțin două spectacole noi ce se adaugă portofoliului existent sau înlocuiesc unele dintre componentele acestuia.

(3) Instituțiile de proiecte sunt cele care nu au un ansamblu artistic permanent, dar dispun de resursele logistice și financiare necesare pentru a realiza spectacole proprii pe care le prezintă în serii determinate, pe durata unei stagiuni.

Art. 7. — Instituțiile publice de concerte sunt filarmonici, orchestre sau alte formațiuni instrumentale, corale ori vocal-instrumentale, care dețin un ansamblu artistic permanent, capabil să susțină activitatea unei stagiuni de concerte.

Art. 8. — (1) Autoritățile administrației publice locale pot înființa instituții gazdă de spectacole.

(2) Instituțiile gazdă de spectacole nu au un ansamblu artistic permanent și nu realizează producții artistice proprii, dar dispun de resurse logistice și financiare necesare pentru a găzdui și a susține reprezentarea unor spectacole sau concerte realizate de diferiți producători.

Art. 9. — Instituțiile publice de spectacole și concerte își programează activitatea pe stagiuni.

CAPITOLUL III

Finanțarea activității

Art. 10. — Finanțarea instituțiilor publice de spectacole și concerte se realizează din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, după caz, precum și din alte surse, potrivit prevederilor prezentei legi.

Art. 11. — Finanțarea de bază a activității instituțiilor publice de spectacole, de repertoriu și de proiecte respectă următoarele:

a) cheltuielile de personal și cheltuielile pentru întreținerea, reabilitarea și dezvoltarea bazei materiale a instituțiilor se asigură integral din subvențiile acordate de la bugetul de stat, respectiv de la bugetele locale, după caz;

b) programele și proiectele culturale sunt finanțate din subvențiile acordate de la bugetul de stat, respectiv de la bugetele locale, după caz, în corelație cu veniturile proprii prezumate;

c) veniturile proprii provenite din exercitarea activităților specifice se utilizează exclusiv pentru finanțarea cheltuielilor aferente proiectelor și programelor culturale și pentru stimularea personalului;

d) cota ce revine, potrivit reglementărilor în vigoare, din veniturile proprii provenite din exploatarea unor bunuri aflate în administrare se utilizează exclusiv pentru finanțarea cheltuielilor materiale și servicii;

e) finanțarea instituțiilor gazdă se asigură în corelație cu veniturile proprii provenite din exploatarea bunurilor aflate în administrare, pentru acoperirea integrală a cheltuielilor curente și de capital.

Art. 12. — (1) Ministerul Culturii și Cultelor, alte autorități ale administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale pot subvenționa proiecte sau programe culturale, inclusiv turnee, ale instituțiilor publice de spectacole și concerte, indiferent de subordonare, în condițiile prezentei legi.

(2) Subvențiile obținute potrivit dispozițiilor alin. (1) pot fi folosite și pentru stimulente pecuniare ce se acordă realizatorilor proiectelor și programelor culturale.

(3) De prevederile alin. (1) pot beneficia și instituțiile private de spectacole și concerte.

Art. 13. — Instituțiile publice de spectacole și concerte pot beneficia de bunuri materiale și fonduri bănești primite sub formă de prestări de servicii, donații și sponsorizări, cu respectarea dispozițiilor legale; liberalitățile de orice fel pot fi acceptate numai dacă nu sunt grevate de condiții ori sarcini care afectează autonomia instituției sau care sunt contrare obiectului său de activitate.

CAPITOLUL IV

Raporturile de muncă

Art. 14. — (1) Funcționarea instituțiilor publice de spectacole și concerte se asigură prin activitatea personalului angajat cu contract individual de muncă, în funcții de specialitate artistică sau tehnică, în funcții

auxiliare și de întreținere, precum și prin activitatea unor persoane care participă la realizarea actului artistic, în baza unor contracte încheiate potrivit prevederilor legale privind dreptul de autor și drepturile conexe sau în baza unor convenții reglementate de Codul civil.

(2) Activitatea fiecărui salariat din cadrul instituției publice de spectacole și concerte se normează potrivit fișei postului.

(3) Pentru personalul artistic și tehnic de specialitate din instituțiile publice de spectacole și concerte, zilele de sâmbătă și duminică sunt considerate zile lucrătoare, ziua de luni fiind zi de repaus.

(4) Activitatea săptămânală a instituțiilor de spectacole și concerte este organizată potrivit contractului colectiv de muncă pe ramură, precum și potrivit regulamentelor de organizare și funcționare, proprii fiecărei instituții.

(5) Activitatea lunară a salariaților este, de regulă, de 20—23 de zile lucrătoare, având cel puțin 8 zile de repaus; zilele de repaus care n-au putut fi acordate vor fi recuperate în lunile următoare, compensate potrivit prevederilor Codului muncii sau adăugate zilelor de concediu.

(6) Concediul anual de odihnă pentru personalul din instituțiile publice de spectacole și concerte se acordă în perioada dintre stagioni.

Art. 15. — (1) Personalul contractual al instituțiilor publice de spectacole și concerte, angajat prin contract individual de muncă, se încadrează în funcțiile de specialitate prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Criteriile de evaluare a performanțelor profesionale individuale, precum și normarea muncii se stabilesc prin contractul colectiv de muncă la nivel de ramură și, respectiv, de instituție.

Art. 16. — (1) În cazul personalului încadrat în funcții de specialitate artistică sau tehnică, contractele individuale de muncă se pot încheia:

- a) de regulă, pe durată nedeterminată;
- b) pe durată determinată;
- c) pe spectacol sau pe proiect.

(2) Încadrarea personalului prevăzut la alin. (1) se face pe bază de concurs sau examen organizat în condițiile legii.

(3) În cazul contractelor individuale de muncă ce se încheie potrivit prevederilor alin. (1) lit. b) și c), angajarea se poate face și în mod direct, prin acordul părților.

(4) În cazul contractelor prevăzute la alin. (3), durata acestora se poate prelungi prin acordul părților.

(5) Condiționarea ocupării unui post pe criterii de sex, vârstă sau calități fizice, prin anunț sau prin concurs la instituțiile publice de spectacole și concerte, se face conform specificului și nevoilor instituției și nu constituie contravenție, prin derogare de la prevederile art. 7 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 17. — (1) Instituțiile publice de spectacole și concerte pot încheia contracte potrivit prevederilor legale privind dreptul de autor și drepturile conexe.

(2) Sumele reprezentând plata drepturilor convenite conform prevederilor alin. (1) se consideră cheltuieli aferente programelor și proiectelor culturale și se prevăd ca atare în bugetele de venituri și cheltuieli ale instituției.

Art. 18. — Personalul angajat în funcții de specialitate artistică, pe durată determinată, care nu are domiciliul în localitate și nu beneficiază de locuință de serviciu, poate primi din bugetul instituției o indemnizație lunară de cazare, neimpozabilă, în cuantum de până la 50% din salariul mediu net pe economie.

CAPITOLUL V

Conducerea activității

Art. 19. — (1) Conducerea instituțiilor publice de spectacole și concerte este asigurată de directorul general sau, după caz, de director.

(2) Prin decizia directorului general sau, după caz, a directorului se înființează Consiliul artistic, format din personalități culturale din instituție și din afara acesteia, cu rol consultativ.

(3) Consiliul administrativ, organism cu rol consultativ, este numit prin decizia directorului general sau, după caz, a directorului, potrivit legii, și este format din:

- a) președinte — directorul general sau, după caz, directorul;
- b) membri:
 - reprezentantul autorității tutelare, propus de aceasta;
 - directorul artistic;
 - directorul administrativ sau, după caz, directorul executiv;
 - directorul economic sau, după caz, contabilul-șef;
 - consilierul juridic;
 - delegatul sindicatului reprezentativ, propus de acesta.

Art. 20. — Directorul general sau, după caz, directorul, persoană fizică, este numit prin concurs, organizat în condițiile legii, pe baza unui contract de management.

Art. 21. — Contractul de management reprezintă acordul părților și se încheie, în conformitate cu legislația în vigoare, în vederea realizării programului asumat, în baza unor criterii de performanță cuantificabile.

Art. 22. — Sunt părți în contractul de management:

- a) autoritatea administrației publice în subordinea căreia este organizată și funcționează instituția;
- b) directorul general sau, după caz, directorul instituției.

Art. 23. — (1) Contractul de management se încheie pentru o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea prelungirii, cu acordul părților, în condițiile îndeplinirii programului asumat, în baza unor criterii de performanță cuantificabile.

(2) Contractul de management poate fi reziliat de părți, în cazul nerespectării clauzelor contractuale.

Art. 24. — Prin contractul de management, autoritatea administrației publice asigură cel puțin finanțarea prevăzută la art. 11, în raport cu obiectivele și criteriile de

performanță stabilite de părți, pe întreaga durată a contractului de management.

Art. 25. — Contractul-cadru de management, criteriile de performanță cuantificabile, precum și modalitățile de evaluare a îndeplinirii acestora se stabilesc prin norme metodologice elaborate de Ministerul Culturii și Cultelor și aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Art. 26. — (1) Activitatea instituțiilor publice de spectacole și concerte poate fi concesionată în baza prevederilor Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor.

(2) Prevederile art. 2 alin. (2) lit. o) din Legea nr. 219/1998 se aplică numai pe baza normelor metodologice elaborate de Ministerul Culturii și Cultelor și aprobate prin hotărâre a Guvernului, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) Normele metodologice cuprind cel puțin următoarele:

- a) condițiile de experiență a concesionarilor;
- b) prevederea, în caietul de sarcini, a obligației de a păstra obiectul specific al activității instituției, clauzele privind angajații, precum și condițiile de accesibilitate la spectacole și concerte.

CAPITOLUL VI

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 27. — (1) Contractele individuale de muncă încheiate pe perioadă nedeterminată înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi pot fi transformate în contracte pe perioadă determinată, prin acordul părților, numai după 5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și persoanelor cu contract pe perioadă nedeterminată, dar care, înaintea intrării în vigoare a prezentei legi, au fost detașate în interes personal sau de serviciu ori au contractul de muncă suspendat, în condițiile legii.

Art. 28. — Orice modificare a modului de organizare și funcționare a instituțiilor publice de spectacole și concerte se aprobă prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărârea autorității administrației publice tutelare, prin votul a două treimi din numărul total de consilieri.

Art. 29. — Ministerul Culturii și Cultelor este autoritatea administrației publice centrale care, în domeniul instituțiilor publice de spectacole și concerte, urmărește, împreună cu autoritățile administrației publice locale, punerea în aplicare și respectarea reglementărilor de specialitate, precum și a prevederilor prezentei legi.

Art. 30. — Contractele de management încheiate pe perioadă determinată rămân în vigoare până la termenele prevăzute în ele, iar cele încheiate pe perioadă nedeterminată vor fi transformate în contracte de management pe perioadă determinată de 5 ani.

Art. 31. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Decretul Marii Adunări Naționale nr. 19/1959 privind organizarea și funcționarea instituțiilor artistice de spectacole, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 3 din

23 ianuarie 1959, și Decretul Consiliului de Stat nr. 109 din 2 august 1974, precum și orice alte dispoziții nr. 703/1973 privind stabilirea normelor unitare de structură contrare prezentei legi.
 pentru instituțiile cultural-educative, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 2 din 4 ianuarie 1974, aprobat prin Art. 32. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Legea nr. 26/1974, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 17 noiembrie 2004.
 Nr. 504.

ANEXĂ

LISTA

funcțiilor de specialitate în instituțiile publice de spectacole și concerte

Nr. crt.	Funcția	Nivelul de studii
1.	a) regizor artistic, dirijor, solist (vocal, balet, concertist, instrumentist), actor, pictor scenograf, consultant artistic, coregraf, concertmaistru, șef partidă, artist instrumentist	S
	b) maestru (balet-dans, cor, corepetitor), dirijor cor, producător delegat, impresar artistic	S
	c) șef orchestră, maestru de studii (balet, canto), secretar artistic (muzical, literar, relații publice), operator imagine, operator sunet, sufleor operă, artist liric operă	S
	d) artist liric, balerin, dansator, acompaniator, corepetitor, actor mânăitor păpuși, sculptor păpuși, sufleor teatru, regizor de culise, artist plastic, machior, peruchier, montor imagine, editor imagine	S
2.	a) dirijor, șef orchestră, maestru (balet-dans, corepetitor), concertmaistru, maestru de studii balet, maestru de lumini, maestru de sunet, regizor scenă (culise), secretar platou, impresar artistic	M
	b) solist (vocal, balet, concertist, instrumentist), actor, instrumentist, sufleor operă, corist operă	M
	c) maestru artist circ, artist circ, maestru (acordor pian, clavecin, lutier), specialist (orgă, instrumente de suflat)	M
	d) corist, balerin, dansator, corepetitor, actor mânăitor păpuși, sculptor păpuși, sufleor teatru, artist plastic, machior, peruchier, montor imagine, operator imagine, editor imagine	M
3.	supraveghetor sală, controlor bilete, garderobier, plasator	M, G

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind instituțiile publice de spectacole și concerte

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind instituțiile publice de spectacole și concerte și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 noiembrie 2004.
 Nr. 944.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 414**

din 12 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală, ridicată de Melania Gălățeanu în Dosarul nr. 6.893/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pe fond, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale, respectiv cele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autoarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.893/2004, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Melania Gălățeanu într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva Rezoluției nr. 1.635/VIII—1/2003 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, că acestea încalcă dreptul de acces liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin aceea că nu permit o probațiune completă, cel care a făcut plângerea împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată având dreptul de a depune ca probe, potrivit textului de lege criticat, numai „înscrieri noi“.

Cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală, se susține că încalcă aceleași drepturi constituționale, întrucât reglementează un termen imperativ de 20 de zile pentru rezolvarea plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată, în condițiile în care „durata unui proces nu poate fi previzibilă“.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare al petentei, nefiind cenzurată în nici un fel posibilitatea acesteia de a fi asistată de un apărător, ales sau numit din oficiu, respectiv posibilitatea de a formula cereri ori de a sesiza instanțele judecătorești.

Referitor la critica dispozițiilor art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală se apreciază că este neîntemeiată, întrucât aceste prevederi legale sunt o aplicare directă a dreptului constituțional al părților de a fi soluționate cauzele într-un termen rezonabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală. Se arată în acest sens că, prin restrângerea doar la „înscrieri noi“ a mijloacelor de probă admise în cadrul soluționării unei plângeri împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului, nu este încălcat dreptul la apărare și nici accesul liber la justiție al petentului, având în vedere soluțiile care, în conformitate cu dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, pot fi date de instanță unei asemenea plângeri. Astfel, în ipoteza în care instanța constată că urmărirea penală nu este completă, trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, procurorul fiind obligat să se conformeze dispozițiilor date de instanță, dreptul la apărare al petentului fiind în acest fel garantat. În situația în care dosarul de urmărire penală este complet, iar soluția de netrimiteră în judecată nu se justifică în raport cu conținutul acestuia, instanța va desființa rezoluția sau ordonanța atacată și va reține cauza spre judecare,

dispozițiile privind judecata în primă instanță aplicându-se în mod corespunzător, ceea ce înseamnă că petentul are posibilitatea de a solicita administrarea oricărei probe pe care o consideră necesară.

Referitor la critica dispozițiilor art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală, se apreciază că aceasta nu poate fi reținută, întrucât instituirea unui termen de soluționare a plângerii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală dă expresie principiului celerității care stă la baza desfășurării procesului penal, precum și dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, republicată, potrivit cărora părțile au dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) și nici prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu opresc părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care garantează, într-o societate democratică, desfășurarea unui proces echitabil, ci, dimpotrivă, dau expresie preocupării legiuitorului de a se asigura soluționarea cauzelor penale într-un termen rezonabil.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 24 din Constituție, republicată, se apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât textele de lege supuse controlului de constituționalitate acordă părților toate garanțiile procesuale, inclusiv dreptul de a fi asistate de un apărător în tot cursul procesului penal.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală, având următorul conținut:

— Art. 278¹ alin. 7 și 12: „*Instanța, judecând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate. [...]*

Instanța este obligată să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice, de îndată și motivat, persoanei care a făcut plângerea, modul în care aceasta a fost rezolvată.“

Autoarea excepției consideră că aceste dispoziții sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) și ale art. 24, având următorul conținut:

— Art. 21 alin. (2) și (3): „*(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“;

— Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“

De asemenea, autoarea excepției invocă și încălcarea, prin textele de lege criticate, a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată, instituită prin dispozițiile 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, este justificată având în vedere natura juridică a plângerii în discuție, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate, sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimitere în judecată atacate, dacă aceasta a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale.

Textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului de acces liber la justiție, plângerea reglementată de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezentând în sine o garanție a realizării acestui drept. Stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată (cum este și regula potrivit căreia singurele probe admise sunt înscrisurile noi) este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă liberul acces la justiție, Curtea Constituțională statuând în acest sens că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngreunată a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege“ (Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

Dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici dreptul la apărare, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe

suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „înscrisuri noi“.

Faptul că aceste drepturi nu sunt cu nimic îngrădite prin textul legal supus criticii de neconstituționalitate rezultă și din reglementarea, prin dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, a soluțiilor ce pot fi date de instanță plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, instanța de judecată apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală. Admițând plângerea și desființând rezoluția sau ordonanța atacată, instanța poate să dispună fie trimiterea cauzei procurorului „*în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, după caz*” [art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală], fie, atunci când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reținerea cauzei spre judecare, „*dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător*” [art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală]. În ambele situații, atât dreptul la apărare, cât și dreptul la un proces echitabil al petentului sunt pe deplin asigurate, acesta având posibilitatea să se prevaleze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează aceste drepturi, inclusiv de posibilitatea de a solicita administrarea oricărui mijloc de probă prevăzut de lege. De asemenea, în situația în care instanța, în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, „*respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată*”, dreptul la apărare, respectiv dreptul la un proces echitabil al petentului sunt garantate prin posibilitatea dată de dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul

de procedură penală de a ataca, cu recurs, hotărârea instanței de judecată.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 354 din 23 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 959 din 19 octombrie 2004, statuând că acestea sunt constituționale. Atât considerentele, cât și soluția pronunțată în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 12 din Codul de procedură penală, aceasta este neîntemeiată, întrucât termenul de 20 de zile în care instanța este obligată să rezolve plângerea, reglementat de acest text de lege, a fost instituit tocmai în considerarea dreptului părții la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, în concordanță cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, republicată, respectiv cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Câtă vreme plângerea reglementată de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală vizează doar verificarea legalității rezoluției sau ordonanței procurorului atacate, iar nu judecarea fondului cauzei, este de dorit ca acest examen al legalității actului atacat să se realizeze cu celeritate, pentru a nu tergiversa eventuala judecare a fondului cauzei. Nu se aduce atingere, prin instituirea acestui termen de soluționare a plângerii, nici dreptului constituțional la apărare, întrucât partea are deplina libertate ca, pe tot parcursul soluționării plângerii, să fie asistată de un apărător și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 12 din Codul de procedură penală, ridicată de Melania Gălățeanu în Dosarul nr. 6.893/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 121/2004 privind aprobarea Programului de acțiuni și lucrări finanțate din bugetul de stat în domeniul aviației civile, pentru anul 2004**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Punctul 5 de la litera b) „Acțiuni și lucrări pentru aeroporturile de interes local“ din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 121/2004 privind aprobarea Programului de acțiuni și lucrări finanțate din bugetul de stat în domeniul aviației civile, pentru anul 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 16 februarie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:

- „5. Modernizarea pistei de decolare-aterizare, a platformei de staționare a aeronavelor și a balizajului luminos
Beneficiar: Aeroportul Tulcea

15.822.750 mii lei“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Miron Tudor Mitrea

p. Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 10 noiembrie 2004.
Nr. 1.940.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 941/2003 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și utilizare repetată a echipamentelor sub presiune transportabile**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 941/2003 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și utilizare repetată a echipamentelor sub presiune transportabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 5 septembrie 2003, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Liniuța a doua de la litera b) a articolului 2 va avea următorul cuprins:

„— Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase, Apendicele C la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare (COTIF), semnată la Berna la 9 mai 1980, ratificată de România prin Decretul nr. 100/1983, care se aplică transporturilor interne în baza Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată, aprobată

cu modificări prin Legea nr. 788/2001, denumit în continuare *RID*;“.

2. La articolul 3, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) echipamentelor sub presiune transportabile, care au fost introduse pe piață până la data de 31 decembrie 2004 sau, în cazul prevăzut la art. 28 alin. (2) și (3), până la data de 31 decembrie 2005 și care nu au fost reevaluate pentru a se constata dacă mai sunt conforme cu cerințele ADR și RID;“.

3. Punctul (i) de la litera a) a articolului 4 va avea următorul cuprins:

„(i) toate recipientele, cum ar fi: buteliile, tuburile, butoaiile, recipientele criogenice, cadrele de butelii, definite în ADR;“.

4. Alineatul (4) al articolului 5 va avea următorul cuprins:

„(4) Armăturile și accesoriile prevăzute la alin. (3), cu excepția celor pentru care ADR și RID conțin prevederi tehnice detaliate, trebuie să respecte cerințele Hotărârii Guvernului nr. 584/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a echipamentelor sub presiune și, conform prevederilor acesteia, trebuie supuse unei proceduri de evaluare a conformității pentru categoriile II, III sau IV, stabilite în art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 584/2004, în funcție de încadrarea recipientelor sau cisternelor în categoria 1, 2 sau 3, conform prevederilor din anexa nr. 6.“

5. Alineatul (2) al articolului 18 va avea următorul cuprins:

„(2) De la data prevăzută la alin. (1) certificatele de aprobare de model CS pentru butelii, emise în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului industriei și resurselor nr. 113/2001 privind aprobarea unor reglementări tehnice pentru recipiente-butelii, cu modificările ulterioare, sunt recunoscute ca fiind echivalente cu certificatele de examinare EC de tip prevăzute în prezenta hotărâre, emise de către organismele prevăzute la art. 20.“

6. După alineatul (2) al articolului 18 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Certificatele de aprobare de model EEC emise pentru butelii în baza legislației naționale a statelor membre ale Uniunii Europene care transpune Directiva 84/525/CEE, Directiva 84/526/CEE și Directiva 84/527/CEE sunt recunoscute ca fiind echivalente cu certificatele de examinare EC de tip prevăzute de prezenta hotărâre.“

7. Articolele 23 și 24 se abrogă.

8. Articolul 25 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri orice alte dispoziții contrare se abrogă.“

9. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — Anexele nr. 1—7 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.“

10. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — Prezenta hotărâre transpune în legislația națională Directiva 1999/36/EC a Consiliului Uniunii Europene din 29 aprilie 1999 privind echipamentele sub presiune transportabile, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L nr. 138, pag. 20—56, cu modificările introduse de:

a) Directiva 2001/2/EC a Comisiei Comunităților Europene din 4 ianuarie 2001, care adaptează la progresul tehnic Directiva 1999/36/EC, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L nr. 5 din 10 ianuarie 2001, pag. 4;

b) Decizia 2001/107/EC a Comisiei Comunităților Europene din 25 ianuarie 2001, prin care pentru anumite echipamente sub presiune transportabile se amână data implementării Directivei 1999/36/EC, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L nr. 39 din 9 februarie 2001, pag. 43;

c) Directiva 2002/50/EC a Comisiei Comunităților Europene din 6 iunie 2002, care adaptează la progresul tehnic Directiva 1999/36/EC, publicată în Jurnalul Oficial al

Comunităților Europene L nr. 149 din 7 iunie 2002, pag. 28;

d) Corrigendum 31999L0036R(3), publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L nr. 168 din 27 iunie 2002, pag. 58;

e) Decizia 2003/525/EC a Comisiei Comunităților Europene din 18 iulie 2003 pentru amânarea intrării în vigoare a Directivei 1999/36/CE a Consiliului pentru anumite echipamente sub presiune transportabile, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 183 din 22 iulie 2003, pag. 45.“

11. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Prevederile prezentei hotărâri intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2005, cu excepția prevederilor referitoare la butoaie, cadre de butelii și cisterne, pentru care termenul de intrare în vigoare este 1 iulie 2005.

(2) Până la data de 31 decembrie 2005 se admit introducerea pe piață și punerea în funcțiune și a echipamentelor sub presiune transportabile, cu excepția butoaielor, cadrelor de butelii și cisternelor, care au fost realizate în conformitate cu Reglementările tehnice pentru recipiente-butelii și metode de verificare a acestora — RT 76/767, aprobate prin Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 113/2001, cu modificările ulterioare, care se aflau în proces de fabricație la data de 1 ianuarie 2005.

(3) Ulterior datei de 31 decembrie 2005, se admite punerea în funcțiune a echipamentelor sub presiune transportabile, prevăzute la alin. (2), numai dacă acestea au fost introduse pe piață până la data de 31 decembrie 2005.

(4) Până la data de 1 iulie 2007 se admit introducerea pe piață și punerea în funcțiune și a butoaielor, cadrelor de butelii și cisternelor, realizate în conformitate cu Prescripția tehnică PT C 12, Colecția Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat — ISCIR, aplicabilă.

(5) Ulterior datei de 1 iulie 2007, se admite punerea în funcțiune a echipamentelor sub presiune transportabile, prevăzute la alin. (4), numai dacă acestea au fost introduse pe piață până la data de 1 iulie 2007.

(6) Prevederile art. 10 alin. (5), ale art. 11 alin. (6), ale art. 13 alin. (4) și ale art. 14 alin. (4) vor intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.“

12. Anexa nr. 8 se abrogă.

Art. II. — În cuprinsul hotărârii următoarele sintagme se înlocuiesc după cum urmează:

- „recipiente-butelii“ cu „butelii“;
- „recipiente-butoi“ cu „butoaie“;
- „baterii de recipiente-butelii“ cu „cadre de butelii“;
- „examinare CE de tip“ cu „examinare EC de tip“;
- „cererea pentru examinarea CE de tip“ cu „cererea pentru examinarea EC de tip“;
- „certificat de examinare CE de tip“ cu „certificat de examinare EC de tip“;

— „examinare CE a proiectului“ cu „examinare EC a proiectului“;

— „cererea pentru examinarea CE a proiectului“ cu „cererea pentru examinarea EC a proiectului“;

— „certificat de examinare CE a proiectului“ cu „certificat de examinare EC a proiectului“;

— „verificare CE a unității de produs“ cu „verificare EC a unității de produs“.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 941/2003 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și utilizare repetată a echipamentelor sub presiune transportabile, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va publica dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul de stat, ministrul economiei și comerțului,
Andrei Grigorescu,
secretar de stat

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Miron Tudor Mitrea

București, 10 noiembrie 2004.
Nr. 1.941.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind nominalizarea județelor-pilot care vor aplica noul sistem de finanțare și administrare a unităților de învățământ preuniversitar de stat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. II lit. a) din Legea nr. 349/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, precum și al art. II lit. d) din Legea nr. 354/2004 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se nominalizează ca județe-pilot în care, începând cu data de 1 ianuarie 2005, se aplică noul sistem de finanțare și administrare a unităților de învățământ prevăzut în Legea nr. 349/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 128/1997 privind

Statutul personalului didactic și în Legea nr. 354/2004 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 următoarele județe: Brăila, Cluj, Dolj, Harghita, Iași, Neamț, Satu Mare și Sibiu.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul educației și cercetării,
Radu Damian,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

Ministru de stat, ministrul administrației și internelor,
Marian Florian Săniuță

Ministrul delegat pentru administrația publică,
Gheorghe Emacu

București, 10 noiembrie 2004.
Nr. 1.942.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI**CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI****HOTĂRÂREA
din 21 septembrie 2004****în cauza Stoicescu împotriva României*)**

(Cererea nr. 31551/96)

(Revizuire)

În cauza Stoicescu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte; L. Loucaides, C. Birsan, K. Jungwiert, V. Butkevich, doamnele W. Thomassen, A. Mularoni judecători; și doamna S. Dollé, grefier de secție;
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 31 august 2004,
pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 31551/96, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ștefan Stoicescu (reclamantul), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (Comisia) la data de 10 aprilie 1996, în temeiul fostului articol 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).
2. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de Agentul guvernamental, doamna R. Rizoiu, Agentul Guvernului român pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.
3. Reclamantul susține, în special, că refuzul Curții Supreme de Justiție (numită în continuare C.S.J.), exprimat în decizia din 6 decembrie 1995, de a recunoaște instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, precum și lipsa imparțialității și independenței acestei instanțe sunt contrare articolului 6 alin 1 din Convenție. Reclamantul susține, de asemenea, că decizia C.S.J. a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.
4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).
5. Prin decizia din 6 iunie 2000, Curtea (prima secție) a declarat cererea admisibilă.
6. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, reorganizată astfel (art. 52 alin. 1 din Regulament).
7. Prin hotărârea din data de 4 martie 2003, Curtea (a doua secție) a statuat că articolele 6 alin 1 din Convenție și 1 din Primul Protocol adițional la Convenție au fost încălcate. La 4 iunie 2003, această hotărâre a devenit definitivă.
8. La data de 3 septembrie 2003, Guvernul pârât, invocând primul alineat al articolului 80 din Regulamentul Curții, a introdus o cerere de revizuire a hotărârii sus-menționate.
9. La data de 30 septembrie 2003, Curtea (a doua secție) a decis, conform articolului 80 alin. 4 din Regulament, să transmită cererea Guvernului către reclamant și l-a invitat pe acesta să prezinte observații. La 24 octombrie 2003, reclamantul a transmis observațiile sale.
10. Prin scrisoarea din 17 noiembrie 2003, Curtea a invitat Guvernul să prezinte observații în duplică, precum și informații complementare. La 15 decembrie 2003, Guvernul a transmis observațiile sale.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

11. Reclamantul s-a născut în 1940 și are domiciliul în București.
12. În 1929, Ș.S., mătușa reclamantului, a cumpărat un teren situat în București, pe care a construit o casă.
13. În 1950, statul și-a apropiat în mod abuziv casa mătușii reclamantului, prevalându-se de prevederile Decretului nr. 92/1950 de naționalizare a anumitor bunuri imobile (numit în continuare *Decretul nr. 92/1950*).

A. Acțiunea în revendicare

14. La data de 23 februarie 1994, reclamantul, în calitate de moștenitor al lui Ș. S., a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune în revendicare imobiliară. Reclamantul arăta că, la momentul naționalizării, Ș.S. era funcționară și că, în temeiul Decretului nr. 92/1950, bunurile aparținând acestei categorii de persoane erau excluse de la naționalizare.
15. Prin sentința civilă din 20 aprilie 1994, Judecătoria Sectorului 1 București a arătat că proprietatea părinților reclamantilor fusese naționalizată cu aplicarea greșită a Decretului nr. 92/1950, întrucât Ș.S. aparținea unei categorii de persoane excluse de la naționalizare. Instanța a constatat apoi că posesia exercitată de către stat este fondată pe violență, și că, prin urmare, statul nu se putea prevala de un titlu de proprietate întemeiat pe uzucapiune. Judecătorii au decis, de asemenea, că statul nu și-ar fi putut apropria imobilul nici în baza Decretului nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958, privitor la prescripția extinctivă și a Decretului nr. 712/1966 cu privire la bunurile care se încadrează în prevederile articolului III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958, privitor la prescripția extinctivă întrucât acestea erau contrare Constituțiilor din 1952 și 1965. Instanța a dispus din acel moment autorităților administrative și anume, Primăria Municipiului București și întreprinderii de stat S.C. "H.N.", care avea în administrare imobilele statului, să restituie bunul reclamantului.

*) Hotărârea din 21 septembrie 2004 este reprodusă în facsimil.

16. Primăria Municipiului București a introdus apel, invocând deciziile din 1993 ale Curții Constituționale, în care această instanță statuase că repararea prejudiciilor cauzate de actele abuzive ale fostului regim comunist va fi reglementată pe cale legislativă.

Tribunalul Municipiului București s-a pronunțat la data de 28 septembrie 1994. Constatând că nu fusese încă votată nici o lege cu privire la măsuri reparatorii, tribunalul a decis, pe de o parte, că articolul 3 din Codul civil privind denegarea de dreptate îl interzice să refuze examinarea acțiunii reclamantului, iar pe de altă parte, că este competent să soluționeze o acțiune în revendicare. Instanța a constatat apoi că Decretul nr. 92/1950 prevedea excepții de la naționalizare, care sunt aplicabile în speță. Tribunalul a respins apelul, reținând că Ș.S. nu încetase să fie proprietara imobilului și că reclamantul devenise proprietarul acestuia pe cale succesorală.

17. În absența recursului, decizia a rămas definitivă și irevocabilă, nemaiputând fi atacată printr-o cale ordinară de atac.

18. La o dată neprecizată, Procurorul General al României a introdus la C.S.J. un recurs în anulare împotriva hotărârii definitive din 11 octombrie 1994, cu motivarea că instanța, examinând legalitatea aplicării Decretului nr. 223/1974 privind reglementarea situației unor bunuri, a depășit atribuțiile puterii judecătorești.

19. Prin decizia din 6 decembrie 1995, C.S.J. a admis recursul în anulare, a casat hotărârea din 22 aprilie 1994 și, pe fond, a respins acțiunea în revendicare a reclamantului.

B. Hotărârea Curții din data de 4 martie 2003

20. La 4 martie 2003, Curtea (a doua secție) a statuat că articolul 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat sub aspectul absenței unui proces echitabil și sub aspectul negării dreptului de acces la justiție precum și faptul că acest articol a fost respectat sub aspectul pretenției lipse de independență și imparțialitate a instanțelor interne. În ceea ce privește articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, Curtea a stabilit că acesta a fost, de asemenea, încălcat și a obligat statul pârât la restituirea imobilului către reclamant sau, în cazul în care restituirea nu va avea loc, la plata unei sume de bani cu titlu de prejudiciu material. Curtea a dispus, de asemenea, ca statul pârât să plătească reclamantului o anumită sumă de bani cu titlu de daune morale. În final, Curtea a decis că sumele menționate vor fi majorate cu o dobândă simplă (de întârziere) și a respins cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.

C. Fapte aduse la cunoștința Curții ulterior datei de 4 martie 2003

21. Așa cum rezultă din informațiile și din documentele transmise Curții de către Guvern, la data de 3 mai 1981, Ș.S., mătușa reclamantului, a redactat un testament în favoarea lui T.C.F. și T.A. Guvernul susține că, trei ani mai târziu, ignorând existența acestui testament, reclamantul a obținut un certificat de moștenitor care-l desemna ca unic moștenitor la lui Ș.S. Acest certificat i-a permis să aibă, în 1994, calitatea procesuală activă necesară pentru obținerea restituirii bunului litigios în fața instanțelor interne.

22. Conform aceluiași informații, în 1995, T.C.F. și T.A. l-au dat în judecată pe reclamant cu scopul de a obține anularea certificatului de moștenitor al acestuia. Aceștia au susținut că, în baza testamentului redactat de către Ș.S., ei sunt adevărații moștenitori ai lui Ș.S. Reclamantul a formulat cerere reconvențională pentru anularea testamentului sus-menționat, întrucât, în opinia sa, consimțământul lui Ș.S. fusese viciat.

23. Prin sentința din 18 mai 1995, Judecătoria Sectorului 2 București a transmis dosarul la Judecătoria Sectorului 1 București, competentă în cauză.

24. La 24 octombrie 1996, instanța a respins acțiunea principală, a admis cererea reconvențională a reclamantului și a anulat testamentul redactat în favoarea lui T.C.F. și a lui T.A.

25. La 29 aprilie 1997, Tribunalul Municipiului București, sesizat cu apelul introdus de T.C.F. și de T.A., a dispus trimiterea dosarului la prima instanță, având în vedere un viciu de procedură.

26. Prin sentința din 23 iunie 1998, Judecătoria Sectorului 1 București a respins din nou acțiunea și a admis cererea reconvențională a reclamantului. T.C.F. și T.A. au introdus apel împotriva acestei sentințe.

27. Prin decizia din 25 noiembrie 1999, Tribunalul Municipiului București a menținut sentința sus-menționată.

28. Prin decizia din 20 mai 1999, Curtea de Apel București a admis recursul introdus de T.C.F. și de T.A., a casat decizia Tribunalului și a anulat certificatul de moștenitor al reclamantului. Prin aceeași decizie, Curtea de Apel a respins cererea reconvențională a reclamantului ca neîntemeiată.

Curtea de Apel a statuat că la momentul la care Ș.S. și-a exprimat consimțământul și a dispus de bunurile sale în favoarea lui T.C.F. și de T.A., adică în 1981, consimțământul său era valabil și nu fusese viciat.

Această decizie a fost menținută printr-o hotărâre interpretativă din 8 decembrie 1999 a aceleiași instanțe.

29. La 14 ianuarie 2003, reclamantul a introdus cerere de revizuire a deciziei din 20 mai 1999. La 1 aprilie 2003, Curtea de Apel a respins cererea sa ca inadmisibilă.

Astfel, certificatul de moștenitor de care se prevaia reclamantul a fost anulat.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE APLICABILE

30. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente au fost menționate în hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Brumărescu împotriva României* (Cererea nr. 28342/95, C.E.D.O. 1999-VII, p. 250-256, alineatele 31-44).

31. Conform articolului 88 din Legea nr. 36/1995 asupra notarilor publici și a activității notariale, „Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moștenitor face dovadă deplină în privința calității de moștenitor și a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moștenitor în parte.”

ÎN DREPT

32. Guvernul român solicită revizuirea hotărârii Camerei din data de 4 martie 2003 (a doua secție) și invocă articolul 80 din Regulamentul Curții, care prevede următoarele:

“1. În caz de descoperire a unui fapt care, prin natura lui, ar fi putut exercita o influență decisivă asupra rezultatului unei cauze deja soluționate și care, la data hotărârii, era necunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și nu putea fi în mod rezonabil cunoscut de o parte, aceasta din urmă poate, într-un termen de 6 luni de la data descoperirii noului fapt, să sesizeze Curtea Europeană cu o cerere în revizuirea hotărârii despre care este vorba.

2. Cererea trebuie să indice hotărârea a cărei revizuire este cerută, să conțină informațiile necesare pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. 1 al prezentului articol și trebuie însoțită de o copie a tuturor documentelor pe care se sprijină. Cererea și anexele acesteia se depun la Grefă.”

33. Curtea amintește consacrarea, în articolul 44 din Convenție, a principiului conform căruia hotărârile sunt definitive și reafirmă că, în măsura în care ea pune în discuție acest caracter definitiv al hotărârilor Curții, posibilitatea unei revizuirii trebuie considerată ca excepțională. Astfel, cererile de revizuire necesită o examinare riguroasă (conform hotărârilor în cauzele *Pardo împotriva Franței* din 10 iulie 1996 (revizuire - admisibilitate), Culegere de hotărâri și decizii 1996-III, p. 869-870, par. 21 și *Gustafsson împotriva Suediei* din 30 iulie 1998 (revizuire - fond), Culegere 1998-V, p. 2095, par. 25).

Prin urmare, Curtea trebuie să stabilească dacă faptele menționate "ar fi putut exercita o influență decisivă asupra hotărârii în cauza deja examinată", dacă acestea "nu puteau fi cunoscute, în mod rezonabil" de către Guvern înainte de pronunțarea hotărârii inițiale, precum și dacă cererea de revizuire a fost introdusă în termenul legal, în sensul articolului 80 din Regulament.

I. Cu privire la admisibilitatea cererii de revizuire

A. Cu privire la influența decisivă a "faptelor" descoperite

34. Guvernul susține că abia la data de 11 martie 2003, avocatul lui T.C.F. și T.A. a informat autoritățile cu privire la anularea certificatului de moștenitor de care se prevalase reclamantul la momentul introducerii cererii. Guvernul indică apoi procedura inițiată de către T.C.F. și T.A. la 25 aprilie 1995, care s-a finalizat prin decizia din 20 mai 1999 a Curții de Apel București și subliniază faptul că această procedură a fost inițiată/începută înainte de sesizarea Curții de către reclamant.

35. Guvernul consideră că, dacă aceste informații ar fi fost cunoscute de către Curte, ele ar fi avut o influență decisivă asupra hotărârii date în cauză. În opinia Guvernului, faptul că reclamantul nu a informat Curtea cu privire la anularea certificatului său de moștenitor dovedește reaua sa credință.

36. Reclamantul contestă afirmațiile Guvernului privitoare la atitudinea sa, susținând că nu a avut niciodată intenția de "încălca legea și de a aduce atingere intereselor nimănui, cu atât mai puțin intereselor statului român".

El afirmă că a fost singurul succesori legal al lui Ș.S. și singura persoană care a îngrijit-o înainte de deces. În opinia sa, în 1982, la momentul decesului lui Ș.S., aceasta nu avea nici un bun imobil, întrucât statul îi naționalizase bunurile conform Decretului 92/1950. Tocmai în vederea restituirii acestor bunuri, în calitate de unic moștenitor, reclamantul a introdus, după 1990, acțiuni în revendicare. După ce i s-a dat câștig de cauză, el a vândut, la 30 aprilie 1995, una dintre cele două case. Cu privire la cealaltă casă – care constituie obiectul prezentei cereri – reclamantul a sesizat Curtea după recursul în anulare introdus de Procurorul General și după anularea deciziei definitive de restituire a imobilului.

37. Reclamantul susține că, la momentul sesizării Curții, adică la 10 aprilie 1996, el deținea un certificat de moștenitor valabil, întrucât instanțele interne au respins acțiunea lui T.C.F. și a lui T.A. În opinia sa, abia la 20 mai 1999 Curtea de Apel București a admis, prin decizie definitivă, acțiunea în anularea certificatului său de moștenitor.

38. Curtea amintește că, pentru a fi în măsură a aprecia dacă faptele care au determinat cererea de revizuire sunt "de natură a exercita o influență decisivă", așa cum prevede primul alineat al articolului 80 din Regulament, acestea trebuie analizate prin raportare la decizia Curții a cărei revizuire se cere (conform hotărârii în cauza *Pardo împotriva Franței*, citată anterior (revizuire - admisibilitate), p. 869-870, par. 21).

Curtea observă că, urmare a unei proceduri desfășurate în perioada 1995-1999, certificatul de moștenitor al reclamantului a fost anulat, acesta reprezentând actul juridic în baza căruia el putea solicita restituirea imobilului.

39. Cu privire la "influența decisivă asupra soluționării cererii", în sensul primului alineat al articolului 80, Curtea constată că, urmare acestei proceduri, adică începând cu data de 20 mai 1999, reclamantul nu mai avea calitatea procesuală activă pentru a putea solicita restituirea bunului litigios, fapt care ridică probleme serioase în ceea ce privește calitatea sa de "victimă" în sensul articolului 34 din Convenție.

40. Având în vedere aceste împrejurări, Curtea concluzionează că anularea certificatului de moștenitor al reclamantului putea avea o influență decisivă asupra deciziei de admisibilitate adoptate de Curte la 6 iunie 2000, (prima secție), precum și asupra hotărârii din 4 martie 2003.

B. Cu privire la necunoașterea de către părți a "faptelor descoperite"

41. Guvernul afirmă că el nu avea cunoștință despre existența procedurii inițiate în 1995 de către T.C.F. și T.A., statul român nefiind parte în această procedură.

Guvernul subliniază că abia la data de 11 martie 2003, adică după pronunțarea hotărârii, avocatul lui T.C.F. și al lui T.A. l-a informat cu privire la faptul că aceștia erau adevărații proprietari ai imobilului, iar nu reclamantul. Guvernul a transmis fotocopia adresei în cauză.

42. Reclamantul afirmă că decizia Curții de Apel București a fost ilegală, motiv pentru care a introdus o cerere pentru revizuirea acesteia, respinsă la 1 aprilie 2003. Reclamantul susține că hotărârea a fost redactată câteva luni mai târziu.

43. Curtea amintește că, în conformitate cu primul alineat al articolului 80 din Regulamentul său, una dintre condițiile cerute pentru admiterea unei cereri de revizuire este aceea că faptul, obiectul cererii, nu a putut fi, în mod rezonabil, cunoscut de către o parte.

44. În privința reclamantului, așa cum rezultă din fotografiile hotărârilor judecătorești depuse la dosar, este evident că el avea cunoștință despre existența acestei proceduri, având în vedere faptul că a participat la dezbateri și și-a susținut cauza.

45. La 17 noiembrie 2003, Curtea a invitat părțile să transmită observații privitoare la posibilitatea cunoașterii, în mod rezonabil, de către Guvernul părât, a existenței procedurii sus-menționate.

46. În observațiile sale, Guvernul afirmă că nu este vorba despre o simplă omisiune, ci "de o imposibilitate teoretică și practică". Această procedură nu privea decât persoane private, adică pe beneficiarul certificatului de moștenitor (reclamantul) și pe terțele persoane care contestau valabilitatea acestui act (T.C.F. și T.A.), statul nefiind parte în această procedură.

În opinia Guvernului, încercarea de a afla informațiile necesare pentru a constata că o procedură de anulare a certificatului de moștenitor al reclamantului este pe rol ar fi putut determina o atingere adusă respectării dreptului la viață privată a acestuia din urmă. Guvernul arată că, la momentul faptelor, informațiile privitoare la cauzele pe rol nu erau informatizate și că nu existau decât „registre alfabetice, de informații și generale”. Pentru a afla dacă certificatul de moștenitor al reclamantului era sau valabil, Guvernul ar fi trebuit să verifice registrele sus-menționate, de la data obținerii certificatului de către reclamant (adică 1983) până la data hotărârii Curții (adică 2003). Guvernul afirmă că numărul de pagini care ar fi trebuit verificat este „descurajant” și că, în plus, numele reclamantului este unul destul de comun/des întâlnit, ceea ce ar fi complicat verificarea.

În final, Guvernul solicită Curții să constate că în speță nu este vorba despre o simplă omisiune de a obține informații, având în vedere că existența unei asemenea proceduri nu era cunoscută și nici nu putea fi cunoscută în mod rezonabil de către Guvern.

47. Curtea arată că nu a fost informată, înainte de pronunțarea hotărârii din 4 martie 2003, de existența unei asemenea proceduri și de rezultatul acesteia. În consecință, ea a adoptat hotărârea sus-menționată în baza documentelor și informațiilor de care dispunea la acea dată.

Curtea arată că la momentul faptelor, informațiile privitoare la cauzele pe rol nu erau informatizate și ar fi fost imposibil pentru Guvernul pârât să facă verificări printre zeci de registre, având în vedere că nu exista nici un indiciu care să permită a se presupune că valabilitatea actului juridic al reclamantului era pusă în discuție.

Curtea observă, de asemenea, că a fost vorba despre un litigiu între persoane private și că statul român nu a fost parte în litigiul sus-menționat.

Pe de altă parte, Curtea arată că reclamantul, care a fost parte timp de peste șapte ani în procedura privind certificatul său de moștenitor, era în măsură să informeze Curtea cu privire la acest aspect, dar că a omis cu bună știință să o facă.

48. În aceste condiții, Curtea concluzionează că Guvernul român nu putea „în mod rezonabil” să cunoască existența acestor fapte (conform primului alineat al articolului 80 din Regulament).

C. Cu privire la temenul cererii în revizuire

49. Guvernul afirmă că abia la data de 11 martie 2003, Agentul guvernamental a fost informat de către avocatul lui T.C.F. și al lui T.A. cu privire la anularea certificatului de moștenitor al reclamantului. El a transmis fotocopia acestei adrese.

50. Reclamantul nu a transmis observații cu privire la acest aspect.

51. Curtea notează că, prin adresa din 11 martie 2003, avocatul lui T.C.F. și al lui T.A. a informat Guvernul cu privire la anularea certificatului de moștenitor al reclamantului. Ea observă, de asemenea, că, la 4 septembrie 2003, după ce a întreprins demersuri pentru a se informa relativ la această procedură, Guvernul a introdus prezenta cerere de revizuire.

Curtea concluzionează că cererea în revizuire a Guvernului a fost introdusă în termenul de șase luni, prevăzut de primul alineat al articolului 80 din Regulament.

52. Astfel, Curtea apreciază că au fost respectate condițiile prevăzute de primul alineat al articolului 80 din Regulament.

În consecință, cererea în revizuire a Guvernului este admisibilă.

II. Cu privire la temeinicia cererii în revizuire

53. Inițial, reclamantul a afirmat că refuzul Curții Supreme de Justiție, exprimat în decizia din 6 decembrie 1995, de a recunoaște instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, precum și lipsa imparțialității și independenței acestei instanțe sunt contrare articolului 6 alin 1 din Convenție. Reclamantul a susținut, de asemenea, că decizia C.S.J. a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale.

54. Guvernul invocă lipsa calității de victimă a reclamantului, în sensul articolului 34 din Convenție. El amintește că, pentru ca un reclamant să se poată pretinde victimă, în sensul acestui articol este necesară existența acestei calități atât la momentul introducerii cererii, cât și în cursul procedurii în fața Curții. Guvernul invocă și cauza *Ponova împotriva României* (decizie, nr. 29972/96, 30 aprilie 2002).

55. Curtea amintește că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, prin „victimă” articolul 34 desemnează persoana direct afectată de actul sau omisiunea litigioasă, încălcarea Convenției putând fi constatată chiar în absența prejudiciului și că, pentru ca o persoană să se poată pretinde victimă a unei încălcări, ea trebuie să aibă această calitate atât la momentul introducerii cererii, cât și în cursul procedurii în fața Curții (conform deciziei Comisiei din 13 noiembrie 1978 în cauza *Preikhzas împotriva Germaniei*, nr. 3420/87, Decizii și Rapoarte 16, p. 5; decizia *Ponova*, citată anterior).

56. În speță, obiectul cererii astfel cum a fost introdusă inițial de către reclamant, a fost anularea, prin decizia din 6 decembrie 1995 a C.S.J., a unei hotărâri definitive care îi recunoștea calitatea de proprietar al bunului litigios (a se vedea paragrafele 18 și 19). Așadar, se poate constata că la momentul introducerii prezentei cereri, reclamantul se putea pretinde victimă, în sensul articolului 34 sus-menționat.

57. Curtea notează totuși că, prin decizia din 20 mai 1999, Curtea de Apel București a anulat certificatul de moștenitor de care se preleva reclamantul.

58. În consecință, Curtea arată că, începând cu această dată, având în vedere că a fost constatată valabilitatea testamentului redactat în favoarea lui T.C.F. și a lui T.A., reclamantul a pierdut calitatea de moștenitor al mătușii sale, precum și dreptul de a i se transmite bunurile.

59. În aceste condiții, Curtea consideră că, începând cu data de 20 mai 1999, reclamantul nu mai are calitatea necesară pentru a-și susține cauza în fața sa și nu se poate, deci, pretinde victimă a unei încălcări a drepturilor sale, în sensul articolului 34 din Convenție.

60. Prin urmare, cererea este incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respinsă conform articolului 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. Declară admisibilă cererea de revizuire a hotărârii din 4 martie 2003, formulată de Guvernul pârât;
2. Declară inadmisibilă cererea nr. 31551/96 a domnului Stoicescu;
3. În consecință, revizuieste, în totalitatea sa, hotărârea din 4 martie 2003.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 21 septembrie 2004, în aplicarea articolului 77 alineatele 2 și 3 din Regulamentul Curții.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2005
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	12.340.000	3.085.000	3.085.000	3.085.000	3.085.000
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	2.135.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	9.480.000	2.370.000	2.370.000	2.370.000	2.370.000
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	15.000.000	3.750.000	3.750.000	3.750.000	3.750.000
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	3.040.000	760.000	760.000	760.000	760.000
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	12.820.000	3.205.000	3.205.000	3.205.000	3.205.000
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	11.820.000	2.955.000	2.955.000	2.955.000	2.955.000
8.	Colecția Legislația României	3.130.000	782.500	782.500	782.500	782.500
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	5.190.000	1.297.500	1.297.500	1.297.500	1.297.500
10.	Repertoriul actelor normative	800.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	565.000	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	3.000.000	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Toate publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 9%, aceasta fiind inclusă în prețul de abonament.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon/fax: 212.73.54)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10, (telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36 (telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ASTOR-MED — S.R.L. — Iași, str. Sucidava nr. 2, bl. U2, sc. C, ap. 2 (telefon/fax: 0232/27.91.76, 0232/25.84.27)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (tel. 0250/73.54.75, 0744.50.90.99)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Călin Ottoi nr. 29 (tel. 250.52.77, 250.22.94, fax 250.56.30)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”